

★ ★ ★

Куріють вигаслі багаття,
собаки виють до зірок,
а в річці місяць, мов латаття,
доріс до повні і розмок.

І в ртутній спеці фіолету
він невимовно довго чез,
лишившись тільки для прикмети,
як цятка сяєва небес.

Самотність аркою провисла
над райські кущі в пригри снів.
Шукай по них щасливі числа,
так, як раніше ти умів:

той день, як від земної тверді
найперше сонце відійшло,
і той, що мітить знаком смерті
ще нерозгадане число.

А ти іще посередині,
ще посередині твоє.
Отож, радій вечірній днині,
допоки в ребра серце б'є.

ІХ. 1967

* * *

Осліпле листя відчувало яр
і палене збігало до потоку,
брело стежками, навпрошки і покотом
донизу, в воду – загасить пожар.
У лісі рівний голубий вогонь
гудів і струнчив жертвенні дерева.
Зібравши літніх райдуг оберемок,
просторив вітер білу хоругов.
Осамотілі липи в вітрі хрипли,
сухе проміння пахло сірником,
і плакала за втраченим вінком
юначка, заробивши на горіхи.
І верби в шумі втоплені. Аж ось
паде, як мед настояно-загуслий,
останній лист. Зажолобіє з гусінню –
і жди-пожди прийдешніх медоносів.
Так по стерні збирають пізній даток,
так вибілене полотно – в сувій,
так юна породілля стане матір'ю
в своєму щасті і в ганьбі своїй.
Схилились осоки до води
на шум єдиний в лісі. Яр вирує,
а осінь день, як повечір'я, чує.

Кружляє лист в передчутті біди.

XI. 1962

* * *

Увечері везли віолончель,
немов джмеля, дрімотного й німого,
як запліталась порохом дорога,
лягаючи трубою на плече.
Як бубон, бився волохатий жаль,
на поворотах автострада тихла
і ластівок ласкаве чорне пікколо
ліпилось, як гніздо, до етаж
безлистих посвистів осінніх крон
(плането душ! Ти вигорілий кратер!).
Рвав вітер на шматки далекий трактор,
і поніч рвав, мов стінки хорих бронх.
Шуміли шини, шастали колеса
і пересохлий сипався пісок
у кузов. Угорі літак прокреслювався,
мов у відьомське зловлений ласо –
робив віраж управо – аж до місяця,
і крихкотіли зорі на льоду
нічного безгоміння. Раптом виткався
ставок під фарами. Болотний дух
убгався в плеса, кумканням застелені.
Шофер, почувши жаб'ячий оркестр,
на гальма тиснув: од шляху за метр
ставок доходив форм віолончельних.
А в кузові її німий округ
гамує хрипи хорого музики.
Пливуть над ставом перехлипи тихі
і дикі перехлюпи темних рук.

Х. 1963

Вчися чекати, друже,
вчися чекати.

Ластівки на електричних дротах,
почорнілі од сині неба,
ще наслухають стумні струми землі.

Ще підсліпі вікна
за тисячі проминулих літ
не витворили своєї духовності.
Ще людська душа
дрижить, як море,
в незручній западині екзистенції.
Ще потерпає вівериця
битий горіх
брати з твоєї руки.
Зарано, друже,
власним піддатись пристрастям.
Тільки так:
вияви – самострати.
Кам'яній. Кам'яній. Кам'яній.
Тільки твердь знає самозбереження.

III. 1969

* * *

А скажи – Модільяні був ідіот? –
допитувалась вона,
коли я вправними, як у піаніста, пальцями
вигравав на засмаглих персах.

– Такий же ідіот, як і всі в цьому світі, –
повчав я, обіймаючи
успокоєні вибухи її сідниць.

– Розумієш, старий, я часто думаю
про незвичайність мистецтва.
Це зайва розкіш.

– Так, мистецтво – то завше надмір, –
відповідав, виціловуючи коліна.

– Але надмір лише й рятує нас від убогості.
Смертним полишається єдине:
бодай маленький надмір –
У вірі,
у звичках,
у смаках,
просто – в примхах.

– Так, моя маленька. Саме так.
Ти, як завжди, говориш діло, –
повторював,
клацаючи зубами од пристрасті.

– А коли в нас народиться доня,
ми кластимем їй в узголів'я тільки троянди, –
охриплим голосом проказувала вона.

– Так. В узголів'я і неодмінно –
троянди, – не своїм голосом
я погоджувався покійно.

– Яка докучлива муха –
дзижчить і дзижчить.
Убий її, любчику.

IV. 1968

* * *

Небо. Кручі. Провалля. Вода.
Сонце. Чайки. Високі хвилі
поглинає загусла даль.
Ми – рибалки спочилі.
Шебершать однокрилі сосни.
Морок лагідно землю обліг,
як джерельця, струміли коси
поміж пальців окляклих моїх.
Гострі плечі. Червоно-чорна
ковдра вечора на ногах.
Пароплав заніміло прочохкав,
в баранці загортаючи гамір.
Потім – Господи, не доведи! –
небокром закушпелило виблий,
видавалось: росли з води
лячні ноги, як білі риби.
Зорі пахли живицею. Ніч
пахла водорістю, і в проруб
з жальним свистом спускались вогні,
до світіння розжаривши вохру.
Морс, наче ведмідь в барлозі,
ще не маючи спокою,
губить колений глицею зір,
доброзичливий рокіт.
Темінь всмоктували гаї,
прохолоду хлипку ковтали.